

תת"ע 12354/05/22 - השאם אבו קוש נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה באילת

תתע"א 12354-05-22 מדינת ישראל נ' אבו קוש
תיק חיצוני: 11250688006

בפני **כבוד השופט בכיר אלון אופיר**
המבקש **השאם אבו קוש באמצעות ב"כ עו"ד נידאל שלבי**
נגד
המשיבה **מדינת ישראל באמצעות ב"כ עו"ד גור צור**

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהעדר הנאשם.

הנאשם זומן במקור למשפטו כדין באופן בו זימון למשפטו נמסר לו ידנית ע"י השוטר.

הנאשם שכר שירותים של עורכת דין אשר החלטה לייצגו, אך לאחר שניתק עימה הנאשם כל קשר, ביקשה להשתחרר מייצוג זה.

אף שידע הנאשם על משפטו המתנהל (שכן שכר במקור שירותי עו"ד), לא התייצב הנאשם (על דעת עצמו) לדיונים בעניינו, וכך ביום 4.7.22, עת התנהל משפטו, ביקשה המדינה לשפוט את הנאשם בהעדרו לפי הסמכות הנתונה במצב זה בחוק, ובקשת המדינה התקבלה על ידי.

על ענייננו חלה הוראת סעיף 130(ח) בחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב].

בית המשפט העליון קבע הלכה ברורה ביחס לכללים להם יידרש בית המשפט בבקשה לביטול פסק דין שניתן בהעדר נאשם (ראה ההלכה בע"פ 4808/08 מדינת ישראל נגד שרון מנחם - להלן "פרשת מנחם):

בפרשת מנחם הפנה בית המשפט העליון להלכה ותיקה אחרת שהתקבלה ברע"פ 9142/01 איטליא נגד מדינת ישראל שם נקבע כי כדי שיבוטל פסק דין הנובע ממשפט אליו לא התייצב נאשם שזומן כדין, יהיה על המבקש להראות טעם ממשי אשר מנע ממנו את היכולת להתייצב או להגיש בקשת דחייה מנומקת מבעוד מועד ולחליפין, עליו להראות כי נגרם לו עיוות דין כתוצאה מהחלטת בית המשפט.

בית המשפט המחוזי בבאר-שבע חזר על הלכות אלה בע"פ 5135/08 אלאפיניש סלים נגד מדינת ישראל בהחלטה מנומקת ומנחה המדברת בעד עצמה .

במקרה שבפני צודקת המדינה בפתיח של תגובתה ולפיה שיהיו המבקש בהגשת בקשתו מעבר ל-30 יום מיום שגזה"ד הומצא לו ללא הסכמת המדינה, מהווה עילה עצמאית לדחיית בקשה זו.

בנוסף, המבקש לא העלה כל נימוק ממשי המצדיק את אי התייצבותו למשפט.

הסבריו של המבקש לאי התייצבותו אינם מצדיקים את ביטול ההליך שהתקיים בהתאם לחוק בהעדרו.

על פניו המבקש ניתק כל קשר עם עורכת הדין ששכר, החליט על דעת עצמו להתעלם מתאריכי משפטו, ומבלי שקיבל לכך אישור מבית המשפט, לא התייצב להליכים שהתנהלו בעניינו גם לאחר שעורכת הדין שלו ביקשה לשחררה (לאחר שגם איתה ניתק כל קשר).

לא מצאתי כל עיוות דין ביחס להרשעה או ביחס לעונש אשר נגזר על המבקש אל מול חומרת העבירה שיוחסה לו.

המבקש לא הראה בכל דרך בבקשתו (בראיות כאלה או אחרות) כי עצם הרשעתו בעבירה של נהיגה בזמן פסילה יוצרת כלפיו עיוות דין או כי הענישה שנגזרה אינה מידתית ולא עולה בקנה אחד עם הענישה הנוהגת ביחס לעבירות דומות בנסיבות דומות.

אדגיש כי ביחס לעבירה בה הורשע הנאשם בהעדרו, כולל מתחם הענישה גם רכיב של מאסר על תנאי עד מאסר בפועל של שנה, ועצם העובדה כי על הנאשם נגזר רכיב של פסילה (ללא כל מאסר) יש בה כדי להראות כי לא מוצא הדין איתו (ככל שהדבר קשור לחומרת העונש).

בנסיבות המתוארות לעיל, אני מחליט לדחות את הבקשה.

ניתנה היום, כ"ח כסלו תשפ"ג, 22 דצמבר 2022, בהעדר הצדדים.